

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 30.

Femte Session.

14de Møde.

Mandagen den 24. October.

(Forts.)

J. A. Hansen: Ved Loven angaaende Bofforjendelser, som udkom under 11te Marts 1851, bestemtes det i § 1, at den hidtilgjældende Portofrihed eller Portonedsettelse skulde ophøre fra 1ste April 1852. Det viste sig imidlertid, at den Lov, der var fornøden for, at denne Bestemmelse kunde komme til sin Opfyldelse, ikke til den Tid, da Portofriheden skulde ophøre, kunde bringes istand, og der udkom derfor under 26. Marts 1852 en Lov, som forlængede Portofrihedens Vedbliven til 1ste April 1853; under 14de Novbr. 1852 udkom fremdeles en Lov, som forlængede Portofriheden til 1ste April 1854, og den foreliggende Lov blev indbragt af Regjeringen i nærværende Session, og gaaer ud paa en forlængende Vedbliven af Portofriheden fremdeles til 1ste April 1855. I Landstinget, hvor denne Lov først har været til Behandling, er Terminen „til 1ste April 1855“ forandret til „indtil videre“. Det ærede Thing vil deraf see, at, dersom Loven gik igjennem saaledes, at Vedblivelsen af denne Portofrihed bevilgedes „indtil videre“, saa er det det selvsamme, som at ophæve det Bud, der er givet i Loven af 11te Marts 1851 om Portofrihedens Ophævelse. Naar man derimod holder sig til Regjeringens Forslag, at denne Portofrihed maa vedblive endnu indtil 1ste April 1855, saa er det kun en Udsættelse af Opfyldelsen af Lovbudet af 11te Marts 1851; det er altsaa en mere betydende Ting, om man vælger det ene eller det andet, end det ved første Blik synes; det ene, nemlig Regjeringens oprindelige Forslag, gaaer ud paa at opsætte Opfyldelsen af

Bestemmelsen i Loven af 1851 eet Aar endnu; men saaledes som Landstinget har forandret Lovudkastet, er det en fuldkommen Ophævelse af den Bestemmelse, som blev vedtagen under 11te Marts 1851. Det maa ogsaa bemærkes, at Forslagsstilleren til denne Forandring er gaaet ud fra den Forudsætning, at Bestemmelsen om Portofrihedens Ophør ikke lader sig realisere, og den, der har en saadan Overbevisning, maa naturligvis ønske, istedetfor en aarlig Lov, der udsætter Opfyldelsen, at faae en Lov, der eengang for alle ophæver den Bestemmelse, der efter hans Mening ikke lader sig udføre. Imidlertid er det ikke Regjeringens Mening, at den ikke lader sig udføre. Den høitagtede Finansminister har saa ganske rigtig i Landstinget yttret, at Regjeringen kan ikke have Noget imod, at man sætter dette „indtil videre“ istedetfor „1ste April 1855“, thi det er det Samme som at give den aldeles frie Hænder til at komme med et saadant Lovforslag naar som helst den vil eller kan, men ogsaa undlade at komme med det, naar den maatte ansee det for mindre belejligt at komme dermed. Derimod har den ærede Finansminister sagt, at han ifølge tidligere Erfaringer i lignende Sager ikke havde troet, at Rigsdagen vilde gaae ind paa at give en saadan fuldstændig og fri Udsættelse i det Uendelige med Hensyn til Opfyldelsen af den bestemte Ophævelse af Portofriheden, og han havde derfor kun foreslaaet at give Udsættelse endnu et Aar. Jeg troer, at Thinget gjør vel i at sætte denne Termin for Udsættelsen ind igjen. Hvad man skulde kunne indvende derimod, kan jeg ikke tænke mig skulde være Andet, end at man maaskee kom til at behandle en lignende Lov til næste Aar igjen; men det er ogsaa vist, at en Lov af den Natur saa at sige ikke optager